

SZIVÁRVÁNY

2003.
NOVEMBER

11

Én vagyok én,
te vagy te,
az én nevem
mondd meg te!

Hipp, hopp, hajahopp,
erre van a hajahopp:
erre ki, erre be,
erre kanyarodjunk be!

Apukával töltsétek ki a sorokat, és tanuld is meg, mert sokszor szükség lesz rá.

NEVEM:.....

ÉDESAPÁM NEVE:.....

ÉDESANYÁM NEVE:.....

TESTVÉREIM NEVE:.....

CÍMÜNK:.....

TELEFONSZÁMUNK:.....

OKOS KISFIÚ

Német gyermekvers
B. RADÓ LILI fordítása

„Ki fia vagy?” „Apámé!”
„Tudom én azt, szentem!
De apádat hogy hívják?
„Éppen úgy, mint engem!”
„És ha enni hívnak,
hogy mondják a neved?”
„Nem kell engem hívni,
magamtól is megyek!”

GAZDAG ERZSI

A CSAVARGÓ FÜSTGYEREK

Kémény száján füstgyerek
erre-arra tekereg.

Usgyé! – Apja nem látja,
elindul a világra.

Szellő-szekér arra jár,
kocsisára kiabál:

„Jó lenne, ha felvennél,
s egy faluig elvinnél!”

„Egy faluig? – Kettőig!
Elviszlek a felhőkig!”

A felhőkig elvitte,
s az egyikre letette.

Most is ottan sírdogál,
soha haza nem talál.

LÖWI MAYA

AZ ELTÉVEDT KISLÁNY

MÜLLER KATI rajza

Nézz szét a lakások körül, és válaszolj a cica, a fecske, a biciklista, a kéményseprő kérdésére.

Roxána elment sétálni. Sétált, sétált, és amikor már elég sokat sétált, haza akart menni. De nem találta a hazafelé vezető utat. Megállt az utcasarkon, és sírni kezdett.

Arra jött egy nagy kutya.

– Miért sírsz, kislány? – kérdezte.

– Mert nem találom haza.

– Milyen a ház, ahol laksz? – kérdezte a kutya. – Laknak ott kutyák?

– Egy nagy ház első emeletén lakom – mondta Roxána.

– Nagy ház sok van, és mindegyiknek van első emelete. Így nem tudok segíteni rajtad.

És sírni kezdett a kutya is az utcasarkon. Arra jött egy szürke cica.

– Én nagyon szeretek a háztetőkön sétálni, ismerem mindegyiket. Milyen a háztető a házatokon?

– Piros – hüppögte Roxána.

– A legtöbb háznak piros a teteje. Így nem tudok segíteni rajtad. – És ő

is sírni kezdett.

Sírtak mind a hárman: Roxána, a kutya meg a cica.

Arra járt egy kéményseprő. Fekete volt az arca, a keze, a ruhája, és egy kerek kezét lóbált a vállán. Munkából jött, azért volt fekete. A kémények kormosak. Meghallgatta Roxánát, aztán tudni akarta, milyen a házuk kéménye.

De Roxána nem emlékezett a kéményre.

– Felpillanthattál volna néha a magasba is, kislány. Hiába hozok szerencsét mindenkinek, neked nem tudok segíteni – szomorodott el a kéményseprő.

Egy biciklista azt kérdezte, van-e az udvarukon garázs. A fecskemadár azt, hogy vannak-e fák a házuk előtt, és fecskefészek az eresz alatt.

De Roxána csak sírt, nem tudott válaszolni, mert semmit sem figyelt meg rendesen.

Már hatan szomorkodtak az utcasarkon: Roxána, a kutya, a cica, a kéményseprő, a biciklista és a fecskemadár.

Meglátta őket a postás bácsi. Nagy bőrtáskát cipelt a vállán, teletömve levelekkel, képeslapok-

kal, újságokkal.

– Nincs egyszerűbb dolog, mint hazatalálni – magyarázta. – Mondd meg a címedet, és hazaviszlek, mint a leveleket – biztatta a kislányt.

Roxána a címet sem tudta megmondani. Most már együtt sírtak: Roxána, a kutya, a cica, a kéményseprő, a biciklista, a fecske és a postás bácsi.

– Egy-kettő-három-négy-öt-hat-hét – számolta meg őket egy szép szőke néni. – Miért sírtok-ritok itt, az utcasarkon? Én a televíziónál dolgozom, bemondjuk a tévében, hogy Roxána eltévedt, nem tudja a címet, nem tudja, milyen a házuk teteje, a kéménye, nem figyelte meg, van-e garázs az udvaron és fák a ház előtt meg fecskefészek az eresz alatt, ezért nem talál haza.

És Roxána megjelent a tévé képernyőjén. Az anyukája meglátta, gyorsan autóba ült, és elszárguldott a tévéstúdióba.

Roxána boldogan ugrott a nyakába.

– Jó éjszakát, kislány. Tanuld meg a címedet, hogy ne tévedj el többé. Nekem még dolgom van, az esti mesét kell elmondanom a gyerekeknek – mondta neki búcsúzóul a szép szőke néni.

KI AZ OKOSABB?

NÉPMESE

A kecske az utcán ballagott. Szembejött vele a bány.

– Egy bány a nyomomba sem léphet – gondolta a kecske. – Nem köszönök neki.

Úgy elmentek egymás mellett, hogy egymásra sem néztek. Nemsokára a kútnál újból találkoztak.

– Miért nem köszöntél nekem? – szólította meg a kecske a bányt.

– Miért nem köszöntél te előre? – kérdezte a bány.

– Még mit nem! – rikkantott a kecske.

Nekirontott a bányának.

Már javában dulakodtak,

mikor észrevették, hogy arra ballag a ló.

– Tegyen ő igazságot! – mondták.

A ló meghallgatta őket, majd így szólt:

– Aki okosabb, az köszön előbb!

Azóta, ha találkoznak, mindketten teli torokból üdvözlik egymást:

– Adjon Isten, mek-mek!

– Fogadj Isten, be-e-e!

SZILÁGYI TOSA KATALIN rajza

Szia!
Kezét csókolom!
Jó napot kívánok!
Viszontlátásra!
Szervusz, kicsim.
Isten hozott.
Isten veled. Jó utat!
Alázatos szolgája,
uram király!

**Ha hangosan, mosolyogva köszönsz, mindenki kedvesen fogadja majd.
Ki hogyan köszön? Írd be mindenkihez a hozzá illő köszönést.**

Állj egy nagy tükör elé. Milyennek látod magad? Anyuhoz vagy apuhoz hasonlítasz inkább?

Kösd össze a testrészt a nevével, majd mutasd meg a saját testeden, amit itt felsoroltunk.

Ez a külsőd. De ami benned rejtőzik, sokkal bonyolultabb.

Egész tested egy csodálatos, örökmozgó rendszer. Milliónyi pici sejtje együttműködik.

HOMLOK
TARKÓ
ÁDÁMCSUTKA
MELLKAS
VÁLL
HÓNALJ
KÖNYÖK
CSUKLÓ
GERINC
CSÍPÓ
TÉRD
BOKA
LÁBFEJ

Életünk során sokat változunk. Írd a képek alá, ki hány éves.

**Ha tested, lelked ép: egészség-es vagy. Ha valami elromlik benned: beteg leszel.
Mit vétett Jocó, Sári az egészsége ellen? Kösd össze a bajt az okkal, és mesélj.**

HIDEGET IS, MELEGET IS

NÉPMESE

Volt egyszer egy öregember, annak egy kis unokája. Vágta az öreg a fát, a kicsi fiú nézegette. Tél volt, hideg volt, fázott a nagyapó keze, ahogy a fejsze nyelét fogta. Belefújta a markába.

Kérdezte az unokája:

– Nagyapó, miért fújta bele?

– Mert fázik, fiam. Hogy megmelegedjék!

Nemsokára kész lett az ebéd. Hívta be őket nagyanyó, leültek, kimerte nekik a levest. Még olyan forró volt, hogy égetett. Nagyapó minden kanál levest megfújta, mielőtt behörpintette volna. Unokája meg is kérdezte:

– Mért fújja, nagyapó? Nem elég meleg?

– Ettől csak hűl, fiam. Nem lesz olyan forró, ha megfújom.

– Hát ez meg hogy lehet? Magának olyan fúvója van, hogy ha akarja, hideget fúj vele, ha akarja, meleget?

Próbáld ki!

Ha nyitottabb ajakkal, a torkodból lehelsz – meleg levegő, ha csücsörített ajakkal fújsz – hideg levegő áramlik ki a szádból.

Tornáztasd a tüdődet. Szippantsd tele, majd fújj ki annyi levegőt, amennyivel meghűtenél:

- egy kiskanál,
- egy evőkanál,
- egy tálka tejet.

Versenyezzetek!

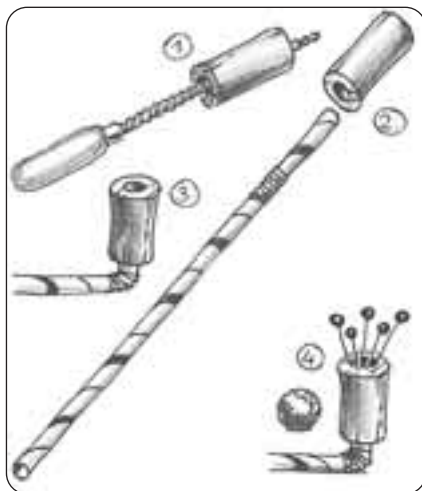
 Ki tudja nagyobbra fújni a lufit egy, két majd három levegővétellel.

 Ki tud többet kakukkolni egy szuszra: kakukk-kakukk-kakukk...

Nagyobb testvéred segítségével vágd le egy fél literes műanyag palack alját. Körös-körül vagdosd be. Egy tálkában keverj össze 2,5 dl vizet 3-3 makkosnál olajjal, mosogatószerrel és cukorral. Mártsd bele a palack alját, emeld ki, és fújj bele. Ha türelmes és ügyes vagy, óriási, színjátszó buborékokat sikerül fújnod.

FÚJJ ≡≡≡
≡≡≡ **BELE!**

Kérd meg apukát, fúrjon akkor a lyukat egy parafa dugóra, hogy rá tud húzni egy harmonikás szívószál rövid végére. Fesd színesre a dugót, tűzz a lyuk köré kissé kifele döntve gombostűket. Sztaniolból gömbölyíts golyót, tedd a gombostű-tölcsérbe, és fújj a szívószálba.

Kinek sikerül tovább a levegőben tartani az ezüstlabdát?

FERENCZES ISTVÁN

KÉRÉS

Pintyem, pintyem,
tengelicem,
ne edd meg a
tejberizsem!

Inkább éljél
kukacliszten,
tengelicem,
pintyem, pintyem...

Vagy idd meg a ...
kanalas orvosságom!

**Kicsi házikónak
két kerek ablaka,
este betáblázzák,
reggel kitáblázzák.**

**Hány feje van
az embernek?**

**Vágd le a lap szélét, ragassz a hátára kartont,
majd vágd körbe Ági babát. Ügyesen meg is áll,
ha az alsó sávot nem ragasztózd be, és szétnyí-
tod a talpát. A hátlapon találsz számára ruhákat.
Add a kezébe a babáját is.**

CSEH KATALIN

A DOKTOR NÉNINÉL

A doktor néninél
NEM FÉLEK,
Bár csöndben vagyok,
Nem beszélek.
Most egy kanál
A számban,
A szívem ver
Szaporábban.
A hallgató vége hideg,
Mint egy kígyó,
Olyan rideg.
Hozzám tapad,
De elszaladni
NEM SZABAD!
A tapintást a hasamon
Még tűröm,
Csak a fülem gyűröm.

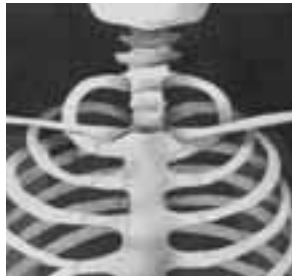
Színezd ki a rajtot!

Nem sírok,
Mindent kibírok,
Mint egy hős,
Állom a megpróbáltatást!
De meg ne szúrjatok,

Injekció helyett
Adjatok csodaszert,
Valami mást,
És kívánjatok
GYÓGYULÁST!

Ilyennek mutatja
a röntgen a
csontjaidat.
Vigyázz rájuk,
eltörhetnek.
A tej, a napfény
erősíti őket.
Kösd össze a
testrészt a
röntgenképével.

Rajzolj gyűrűt!
Kéket mindenik bal
kéz gyűrűsujjára.
Pirosat a jobb kezek
gyűrűsujjára.
Zöldet a jobb kezek
mutatóujjára.

SIMAI MIHÁLY

BÉKAHANGRA

Hajladozó berkenye
ágán ül egy brekeke.

Kérdezi a berkenye:

- Mit akarsz itt, brekeke?
 - Csak azt nézem, azt nézem,
hogyan az ég kerek-e?
 - Miért nézed, brekeke?
 - Felhő kerekedik-e?
- Jeges eső esik-e?
Mégfájdul-e majd a torkom,
bere-bere-kedek-e?

Mondjátok el a verset csupa i-vel,
u-val, a-val, á-val, o-val.
Vigyizzitik, nihigy birikidjítik!

TAMKÓ SIRATÓ KÁROLY
SZEMBESZÉL

Hogyha fúj a szembeszél,
okos ember nem beszél!
Lélegzik az orrán át.
Nagy hidegben, ősz-esőben
így játssza ki a náthát!

GÁRDONYI GÉZA MOSAKODÁS

Mentem a lépcsőn, visítást hallottam a szomszéd lakásból. Miklós visított. – Verik vagy mosdatják? – kérdeztem magamtól. Óvatosan lépkedtem az ajtóig. Hát mosdatták: édesanyja szappanozta a képét.

Miklós ezt bömbölte:

– Mi jó van abban, hogy hideg vízzel dörzsölik az embert, és csípős szappannal habozzák be szemét, száját!

Most Julika nővére kapta el Miklós fejét, és jól megdörzsölte a törülközővel. – Ne sírj, Miklóskám – vigasztalta. – Így virágom, így, így – törülgette gyöngéden öcsikéje fejét. – Mosdik a cica is. Nézd, milyen szépen.

Miklós szepegett még egy kicsit. Csakugyan, a cirmos ott mosdott a küszöbön. Megnedvesítette a talpát, és végighúzta a fején, fülén. Miklós a könnyein át a cicára mosolygott.

FORRÓ ÁGNES rajza

BORS NÉNI BESZÉLGET A HOLDDAL

Hold, mikor te kicsi voltál,
mosakodni nem akartál.

Kiabáltál: most nem!

Kiabáltam: most!

Kiabáltál: most nem!

Kiabáltam: mosd!

Mosd

meg

most!

Mosd meg nyakadat,

ezüst nyakadat,

ezüst fogadat,

ezüst hasadat,

ezüst hátadat,

kezedet, szemedet,

piszkos

ezüst

füledet!

NEMES NAGY ÁGNES versei

A PATAKNÁL

Megfürdetjük Ambruskát,
hadd bámulja Nagytusnád.

Liccs,

loccs,

fröccs,

fröccs,

ne szaladj, ne szaladj,

gyere ide, öcskös!

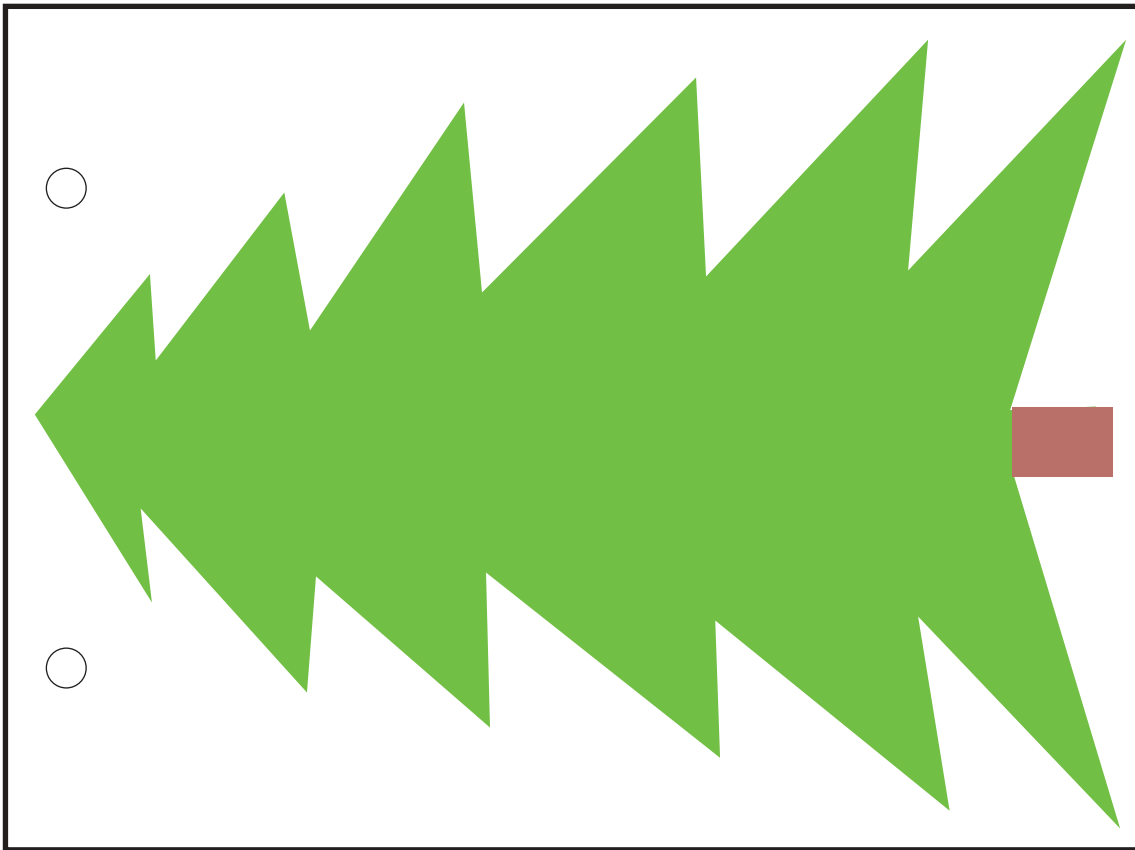

Mesélj a konyha berendezéséről, és karikázd be, aminek nem ott a helye.

Sorold fel a helyiségek és a bútorok nevét, és kösd össze, ami összetartozik.

A vastag keret mentén vágd ki a fenyőt. Akaszd az ágyad mellé. Advent első napján, november 30-án kezd díszíteni a pici képekkel. Ha minden este egy díszt ragasztasz rá, épp karácsony estére készül el. S ha minden dísz mellé imádkozol, számba veszed, mit tettél aznap jól és mit rosszul, karácsonyra nemcsak a fenyőcskéd, hanem a lelked is ünneplőben ragyog.

Nem tudom, hogy vagytok vele, de számomra az év leg-szomorúbb hónapja a november. Mindjárt azzal kezdődik, hogy elsején elsíratom Őzikét, akit a gonosz Orvvadász Bácsi lőtt le éppen a Tisztáson, jó tizenöt évvel ezelőtt. De meg is járta: Erdész Bácsi hatalmas farkaskutyája rajta-csípte, és úgy megijesztette,

hogy csak reszke-tett és várta, hogy Erdész Bácsi szabadítsa meg a Barátomtól, a Farkaskutyától. Meg is szabadította úgy, hogy börtönbe került jó néhány évre. Azóta kiszabadult, láttam is az erdőben, de nincs nála semmiféle puská vagy más gyilkoló szer-szám, és ha Barátomat, a Farkaskutyát látja, megemeli a kalapját, úgy köszön neki.

Én pedig november elsején megkérem néhány szent-jánosbogárka barátomat, világítsanak egy kicsit, mert tudom, hogy ezen a napon este az emberek is halottaikra gondolnak, gyertyát gyújtanak. Én is gyújtanék Őzikéért, de

Kovács Gábor, Torda

olyan apró, nekem valót senki sem gyárt. De jánosbogárkák, akik inkább júniusban szoktak világítani esténként, kivételesen, barátságból november elsején este is világítanak.

Nemcsak azért szomorú a november, mert Őzikére gondolok, akit nagyon szeretünk itt mindannyian, hanem azért is, mert ebben a hónapban már hideg esők hullanak. Fáznánk is kedves Feleségemmel, Típetupával, ha nem lenne jó meleg az Őriásinagy Bükkfa odújában. Csak olyankor érzem a hideget, ha ki-kilépek egy kicsit, hogy megsimogassam a kései kikericsét (már nincs

sok belőle), és vizet hordják a Forrásról. Meg aztán a barátai-
val is kell beszélgetnie egy-
egy kicsit az embernek, ak-
kor is, ha olyan kis semmi me-
setörpe, amilyen én vagyok.
Igaz? De az a jó az egészben,
hogy novemberben is hátára
vesz engem Vízirigó, és elrö-
pít a Szerkesztőségbe a leve-
lekért, onnan az én öreg bará-
tom ablakához, aki már vár,

Orbán Tamás, Parajd

megkínálja Vízirigót naprafor-
gómaggal, aztán leül az író-
géphez, és én diktálom neki a
válaszokat – amíg még írtok
nekem. Ha meguntok, elme-
gyek a lombhullással. Mert a
meséből született óriások és
törpék soha nem hálnak meg,
mint az emberek, csak szépen
elhúzódnak a gyerekek sze-
me elől. Egyelőre azonban
úgy látom, mintha még szíve-
sen marasztalnátok kedves le-
veleitekkel, amelyekre vála-
szolnom kell.

No, de valahogy elmúlik
ez a hideg, esős, zord hónap
is a rövidülő nappalaival, nyú-
ló éjszakáival. Aztán már jön a

december Mikulással, hóval,
karácsonnyal – és karácsony-
kor a csodával: győz a fény.
Hiába a fagy, a hó, az egyre
hosszabb nappalok és rövi-
debb éjszakák jelzik már,
hogy jön a Tavasz.

Addig tanuljatok szorgal-
masan, játsszatok – és gon-
doljatok rám is.

Melyhez hasonló jókat,
CSIPIKE

Címlap:
Molnár Dorottya, Csernáton;
Grubanov Ramóna, Szabadka;
Kincses Emőke,
Marosvásárhely;
Hátlap: BAK SÁRA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXIV. évfolyam. 269. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Szerkesztik: ZSIGMOND EMESE főszerkesztő, MÜLLER KATI képszerkesztő. A szerkesztőség postacíme: 401050 Cluj, Str. L. Rebreanu Nr. 58. ap. 28. C.P. 137. Telefon/Fax: 0264/541323. E-mail: napsugar@mail.dntcj.ro Megrendelhető a szerkesztőség címén. **A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont 2511.1-569.1/ROL. B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR - EDITURA S.R.L.** Készült a kolozsvári TIPOHOLDING Rt. Nyomdájában. ISSN 1221-776x. **Ára 12000 lej**

Vágd ki, és ragaszd
a gyűjtőlap
3-as kockájába.

Ősz van.
A dió lekoccan,
A fű leroggyan,
A medve elalszik,
A farkas vadászik.
Ilyen az ősz.

Petelei Ambrus
Bíborka,
Marosvásárhely

Márton, Márton, szent Márton,
Tele van-e a zsácod
Mindenféle finomsággal,
Ami termett a nyáron?

Jönnek már a hidegek!
Jönnek majd az ünnepek!
Amiket mi nagyon várunk:
Mindenféle finomságot.

Gábor Henrietta, Marosszentkirály

Duna Orsolya, Nagyvárad

Kiss Tekla,
Marosvásárhely

Esős, szeles őszi napok, a fákról sárga levelek hullanak.
A gyümölcsök már beértek, a kamrák polcaira kerültek.
Nemsokára itt a tél, a tücsök már nem zenél,
A hangyánál könyörgél, de a hangya eledellel nem szolgál,
A tücsök szomorúan tovább áll.

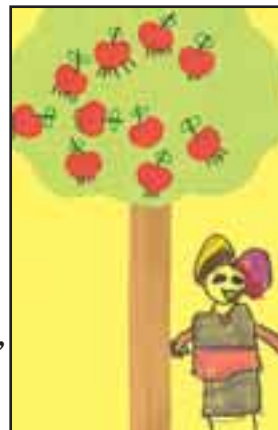
Debreczeni Tímea, Kolozsvár

Szabó Ottó,
Székelyszenterzsébet

Harmatos a fa levele,
Majd megszárad tavasz fele.
A madár is elszállt már,
Mert elbújt a bogárság.

Bíró Brigitta, Magyarlapád

Dénes Anna, Marosvásárhely

Volt egyszer egy öregember és annak egy leánya, aki nagyon szép volt és szorgalmas. Egyszer elment az erdőbe, és egy boszorkány őzikévé változtatta. Egy vadász hazavitte, hogy nevelje fel. Ennek a vadásznak volt egy deli szép fia. Egyszer éjfélkor odaosont a kerthez, és meglátta, hogy az őz leánnyá változott. Beszaladt és megcsókolta. Mindjárt feleségül is vette. Itt a vége, fuss el véle, aki nem hiszi, járjon utána.

Perdi Orsolya, Barátos

▶
**Olteán-Péter
Boróka,
Maros-
vásárhely**

◀
**Láng
Sarolta,
Kolozsvár**

Én már óvodás koromban ismertem a nyomtatott betűket és minden Szivárványt elolvastam egyedül. A Te postádat is el szoktam olvasni. Nagyon szomorú vagyok, hogy a barátodat, Ózikét lelőtte az Orvvadász Bácsi.

Péter Andrea, Kőrispatak

Nagy Imola, Málnásfürdő

Egyszer elütöttek egy őzet, amelynek volt két kis gidája. Nagytatám ketrecet csináltatott, cumis üvegből etette őket. Nevet is adott nekik: Zsuzsi és Pityu. Amikor Pityu kezdett kamaszodni (kibújtak a szarvai), nagytata észrevette, hogy már nem lehet úgy simogatni, dédelgetni a társát, Zsuzsit, mert féltékeny volt rá. Akkor elvitték őket a városi múzeum kertjébe. Ott volt még egy olyan kicsi őz. Nem tudták, hogy beteg, és megfertőzte a másik kettőt is.

Sokáig láthatóak voltak kitömve.

György Ágoston-Pál, Gyergyószentmiklós

Ági őszi ruhatára

Ági babát
a 12. oldalon
találd.

